

Kız ve iftlik Köpeęi

Jane MEADOW

Kız ve Çiftlik Köpeđi

Jane MEADOW

Emma otobüsten indi ve tatlı saman ile sıcak toprağın kokusunu derin derin içine çekti. Sarı yağmur çizmeleri yumuşak çamurda şapır şapır ses çıkarırken kırmızı ahıra doğru koştu. Rosie Teyze kapının yanında bekliyordu, yeşil başörtüsü esintide dalgalanıyordu. "Çiftliğe hoş geldin, Emma!" diye seslendi, güçlü kahverengi elini sallayarak. Emma öyle geniş gülümsedi ki aralıklı dişleri çite kadar göründü.

Sonra tüylü bir bulanıklık köşeden fırlayıp geldi. Pas turuncusu ve beyaz tüyleri, sarkık kulakları ve Emma'nın hayatında gördüğü en kıpır kıpır kuyruğu olan tüylü bir köpekti. Bir gözü kahverengi, biri maviydi ve kırmızı tasmaında pirinçten kemik şeklinde bir künye şingırdıyordu. "Bu Rusty," dedi Rosie Teyze. "Bütün sabah seni bekledi." Rusty mutlu bir havlamayla Emma'nın elini yaladı.

Emma hemen yardım etmek istedi ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Rusty bez çantasını kokladı ve kuyruğunu geniş, süpürür gibi daireler çizerek salladı. Pembe dili aptal bir gülümsemeyeyle dışarı sarkmıştı. "Ne istiyor?" diye sordu Emma gülerek. Rosie Teyze gülümsedi. "Onu dikkatle izle. Köpekler kuyruklarıyla, kulaklarıyla ve havlamalarıyla konuşur. Sadece dikkat etmen gerek." Emma başını salladı ve Rusty'nin yanına diz çöktü.

Önce beslenme zamanı geldi ve Rosie Teyze kâseyi Emma'nın taşımasına izin verdi. Rusty ahırın yanındaki yerine koştu ve bütün vücudu heyecanla kıpır kıpır olsa da tastamam hareketsiz oturdu. Kulakları dikildi ve mavi-kahverengi gözleri kâseye yapışıp kaldı. Emma kâseyi usulca yere koydu. "Aferin oğluma, Rusty!" dedi ve kuyruğu mutlu bir davul gibi yere vurdu.

Sırada çit boyunca sabah yürüyüşü vardı. Rusty önden tırıs gitti, burnu yerdeydi, sonra durdu ve parlak gözlerle Emma'ya baktı. "İşte onun işareti bu," dedi Rosie Teyze. "Geliyor musun diye kontrol ediyor." Emma yetişmek için acele etti ve Rusty yine öne fırladı, kuyruğu bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Tavukların ve uykulu eski traktörün yanından birlikte geçtiler.

Öğle yemeğinden sonra Rusty bir güneş lekesine yayıldı ve uzun, mutlu bir iç çekti. Sarkık kulakları düştü ve gözleri yumuşadı. Emma bu işareti henüz bilmiyordu. Ellerini çırpı ve "Rusty, gel oyna!" diye seslendi. Ama o sadece yavaşça gözlerini kırptı. "Ona bak," dedi Rosie Teyze yumuşacık bir sesle. "Kulakları böyle düştüğünde, sana dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Emma Rusty'nin yanına oturdu ve sessizce bekledi. Biraz sonra Rusty ön bacaklarını gerdi ve esnedi, sonra ıslak burnuyla Emma'nın elini dürttü. Kuyruğu küçük, umutlu bir hareketle sallandı. "Şimdi hazır!" diye güldü Emma ve güneş alçalana kadar eski bir halat oyuncakla getir-götür oynadılar. Rosie Teyze verandadan izledi, kırış kırış gülümsemesi sıcak ve gururluydu.

Ertesi sabah Emma rutinleri tek başına hatırladı. Kahvaltıdan önce Rusty'nin su kâsesini doldurdu ve Rusty hızlı, neşeli bir teşekkür havlaması yaptı. Yürüyüşleri için kapıyı açık tuttu ve Rusty kuyruğu havada tırıs geçti. "Onun işaretlerini öğreniyorsun," dedi Rosie Teyze başını sallayarak. "O da seninkileri öğreniyor." Emma göğsünde sıcak bir gurur baloncuğu hissetti.

Bir öğleden sonra çiftliğin üzerine bir gök gürültüsü bulutu yuvarlandı ve Rusty tedirginleşti. Küçük daireler çizerek gidip geldi, kuyruğu kısılmış, kulakları yassılmıştı. Emma, Rosie Teyze'nin ona öğrettiğini hatırladı. Ahırın zeminine oturdu ve kucağını usulca okşadı. Rusty adım adım yaklaştı, yağmur davul gibi çalarken tüylü başını Emma'nın dizine koydu.

Fırtına geçtiğinde Emma yeni bir şey fark etti. Rusty artık her yerde onu izliyordu, tavuk kümesinden bahçe kapısına kadar. Sabahları çizmelerinin yanında bekliyor, akşamları yanında yürüyordu. Rosie Teyze gülümsedi. "Sana güveniyor," dedi. "Güven, dikkat ettiğinde ve birbirinizi anladığınızda büyür." Emma sarkık kulaklarının arkasını kaşıdı ve kendini çok şanslı hissetti.

Emma'nın son gününde bir plan yaptı. Rosie Teyze'ye kendisinin ve Rusty'nin birlikte öğrendikleri her şeyi göstermek istiyordu. Onu besledi, yürüyüşe çıkardı, onunla dinlendi ve getir-götür oynadı, hepsi doğru sırayla. Rusty'nin kuyruğu hiç durmadı ve mutlu havlamaları çiftlikte yankılandı. Rosie Teyze ellerini çırpı. "Siz ikiniz harika bir takımsınız!"

Emma diz çöktü ve Rusty'nin tüylü yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sallanan kuyruğunu özleyeceğim," diye fısıldadı. "Ve mutlu havlamayı. Ve sarkık kulaklarını." Rusty yanağını yaladı ve sıcak başını omzuna yasladı. Pirinç künyesi usulca şingirdadı. Bu onun kendine özgü işaretiydi ve Emma bunu tastamam anladı. Anlamı şuydu: sen benim arkadaşısın.

Eve dönüş otobüsünde Emma öğrendiği her şeyi düşündü. İşaretler sallanan bir kuyruk ya da düşen bir kulak olabilirdi. Rutinler beslenme zamanı ya da akşam yürüyüşü olabilirdi. Birbirini anlamak sabır, izlemek ve özen istiyordu. Defterini açtı ve Rusty'nin resmini çizdi, bir gözü kahverengi, biri mavi, başının üstünde kocaman bir kalp.

Haftalar sonra Rosie Teyze'den bir mektup geldi. İçinde Rusty'nin ahırın yanında oturduğu, kuyruğu havada, dili aptal bir gülümsemeye dışarıda bir fotoğraf vardı. Arka yüzüne karalanmış kelimeler şöyleydi: "Her sabah senin çizmelerinin yanında bekliyor." Emma kahkahayla güldü ve fotoğrafı yatağının üstüne bantladı. Çiftliği özlemişti ama Rusty ile dostluğunun asla solmayacağını biliyordu.

Yaz yine geldiğinde Emma sarı yağmur çizmeleriyle otobüsten fırladı. Rusty köşeden fırlayıp geldi, her zamanki gibi tüylü, turuncu ve kıpır kıpır. Bir, iki, üç kez havladı ve kuyruğu havada geniş yaylar çizdi. Emma dizlerinin üstüne çöktü. "İşaretlerini hatırlıyorum!" diye güldü ve Rusty yüzünü baştan sona yaladı.

O akşam Emma ve Rusty veranda basamaklarında birlikte oturdular, tarlaların üzerinde yanıp sönen ateş böceklerini izlediler. Rosie Teyze limonata getirdi ve yanlarına oturdu. "Biliyor musun," dedi, "iletişim bir köprü gibidir. Birbirinizle bir köprü kurdunuz, her seferinde bir işaret ve bir rutinle." Emma Rusty'nin sıcak tüylerine yaslandı ve Rusty başını Emma'nın dizine koydu; dostlukları eski kırmızı ahır kadar güçlü ve sağlam hissettirdi.